

Hồi 222

Mưu định hậu động

Duy chỉ có Lưu Dụ không nhìn lên trên, qua giọng nói gã biết kẻ ra lệnh là Tư mã Nguyên Hiến, mà đối phương rõ ràng không nhận ra gã là kẻ thù cũ tới đây, nếu không có thể đã thay đổi mệnh lệnh bắt sống gã để còn hành hạ.

Chính vào thời khắc sống chết này, không những gã hiểu rõ biện pháp tử lý đào sinh của Yến Phi, còn nghĩ được diệu kế phản bại thành thắng, mục tiêu vẫn là Tư mã Nguyên Hiến.

Địch nhân hơn năm trăm người, lại có rất đông cao thủ thuộc Lang Nha vương phủ, trong tình huống địch ta khó phân, cho dù bọn gã có những cao thủ tuyệt đỉnh như Yến Phi, Đồ Phụng Tam nhưng đối phương đã có chuẩn bị kéo tới trùng trùng bao vây, cơ hội thoát mạng rất hiếm hoi. Sinh lộ duy nhất Yến Phi chỉ ra chính là bí đạo trong sào huyệt của Lương Hồ bang.

Bất quá bí đạo này nhất định hết sức kín đáo, bọn gã căn bản không đủ thời gian tìm kiếm từng góc ngách, lại còn phải có thời gian tìm cách mở cửa bí đạo, địch nhân cũng không để họ có cơ hội làm chuyện này.

Chỉ có một khả năng cho bọn họ chẳng những ung dung nhàn hạ, mà còn có thể tiếp tục tiến hành kế hoạch bắt người.

Nghĩ đến đó, đầu còn chần chừ, khẽ quát: "Yến Phi đoạn hậu, Phụng Tam lo phía trước, Cao Ngạn theo ta!".

Nói đoạn đề khí tăng tốc tà tà vượt qua đường tiến về phía thương điểm.

Thanh âm gã lộ ra ý chí sắt đá, Yến Phi và Đồ Phụng Tam đều cảm thấy tất yếu phải tuân lệnh.

Yến Phi lập tức di chuyển chậm lại, biến thành áp hậu, lưỡng thủ biến thành ngàn vạn chưởng ảnh biến hóa khôn lường hết vũ đến chém rồi chặt, chuyển thân nghênh đón mấy chục mũi tên từ mái nhà phía sau bắn tới. Tâm thần Yến Phi linh lợi thông thấu, toàn bộ cục thế hiện rõ trong đầu.

May mà bọn họ phát giác sớm, vòng vây địch nhân chưa khép kín, vẫn còn kịp xông vào hiệu tạp hóa nọ.

Cũng còn may là cửa hiệu này không phải là trọng điểm chú ý của địch, không có tiền thủ, chỉ có năm, sáu cao thủ hiện thân bố phòng.

Đó là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ tin tức Đồ Phụng Tam chưa truyền đến tai đối phương? Có lẽ là Trúc Lô Âm và Diệu Âm hai người đã theo Ni Huệ Huy truy theo Tâm bội, Minh Nhật Tự thiếu người chủ trì, căn bản không hiểu rõ ý nghĩa của tin tức.

Như vậy đối với bọn họ rất có lợi, ngược lại nếu đối phương chiếm trước tiệm tạp hóa, coi như sinh lộ duy nhất của bọn họ bị khóa cứng.

Đồ Phụng Tam khi Lưu Dụ hạ chỉ lệnh đã lập tức minh bạch ý tưởng của Lưu Dụ, thầm khen hay, thân mình vọt lên, bấu kiếm trong tay biến thành một luồng sáng mờ mịt uy lực không thể đương cự xông thẳng vào địch nhân trên mái ngói của cửa hàng tạp hoá, trông khí thế thì cực kỳ hung hãn, kỳ thực chỉ là không để địch nhân nhảy xuống cản đường.

Cao Ngạn toàn thân nổi gai ốc chạy theo Lưu Dụ, vì rằng cửa tiệm này ở chếch bên đối diện nên trước khi tiến vào trong tiệm hắn có cảm giác như xông thẳng vào địch nhân đang ập tới, địch nhân có khả năng kịp thời chặn đường bọn họ. Nhưng trong tình huống này còn làm gì được?

Kỳ tích xuất hiện.

Yến Phi không chỉ là Biên Hoang đệ nhất cao thủ, mà còn là một nửa thần tiên, chẳng những đón đỡ toàn bộ kinh tiễn bắn tới, mà còn khiến cho mọi mũi tên đổi hướng phóng về phía địch nhân từ phía bên trái lao tới. Lập tức địch nhân ngã đông đổ tây, và phải những người từ đằng sau xô đến ngã lẫn ra cả đám, đối phương đang hùng hổ lập tức biến thành một đám đông rối loạn, mất hết khí thế.

Cùng lúc Đồ Phụng Tam đã chính diện giao phong với địch nhân ở cửa tiệm, bức chúng tan chạy về phía sau.

Đối phương đương nhiên không biết bên trong cửa hiệu tạp hóa có đường hầm, chỉ cho rằng bọn họ muốn tránh đụng độ với chủ lực trên mái nhà mới xông qua bên ấy, vì vậy chẳng ai muốn dồn thú đến đường cùng, nhờ đâu lại bồi thêm tính mạng, thậm trọng vẫn tốt hơn.

Ừnh!

Lưu Dụ húc mạnh vào tấm ván chắn cửa, tiến vào trong tiệm, gỗ vụn bắn tung toé.

Lưu Dụ kịp thấy bóng gã nhân viên cuối cùng của cửa tiệm vừa khuất phía sau, thầm tạ ơn trời đất. Trong này có ba gã đều là người của Lương Hồ bang, phụ trách nghiệp vụ ngày thường của cửa hàng, đương nhiên biết rõ địa đạo, bọn họ cũng giống

như đám Lưu Dụ, mù tịt không biết Kiến Khang quân do Tư mã Nguyên Hiến cầm đầu đã bủa lưới bao vây trùng trùng khu vực này, không ngừng thu hẹp phạm vi, bố trí công kích mục tiêu trong quán ăn đối diện. Đến khi phát giác tình thế đột biến, bọn Lưu Dụ lại xông cả về phía chúng, lập tức hiểu rằng có chuyện không hay, để khỏi vạ lây tốt nhất là theo bí đạo chạy trốn.

Lưu Dụ chớp mắt đã vượt qua khoảng cách năm trượng, từ cửa sau vọt ra, một phiến đá lớn bị nhấc ra, gã nhân viên cuối cùng nửa người vẫn còn lộ ra ở cửa nhìn về phía gã, mắt thấy rõ ràng đao quang của Lưu Dụ, nhưng hành động bất tiện, trên tay lại không có vũ khí, chống đỡ cũng vô ích, thậm chí tấ chết, chợt thấy toàn thân tê dại, thì ra đã bị Hậu bối đao điểm trúng yếu huyệt, ử rũ gục xuống đất.

Lưu Dụ nhảy xuống địa đạo, mặc cho tên này nửa thân vẫn vạt trên lối vào, hướng về phía Cao Ngạn đã theo đến nói: “Nhất thiết giữ nguyên trạng, ngàn vạn lần không được đóng cửa hầm, ta đi thu thập hai tên kia”.

Nói đoạn biến mất bên dưới.

Cao Ngạn chạy đến bên cửa hầm nhìn xuống, một cầu thang bảy tám bậc đá dẫn xuống dưới, tuy hắt hờn hơn người, nhưng vì không biết về kế hoạch bắt người nên nghe Lưu Dụ nói chẳng hiểu ra sao, bất quá Lưu Dụ đã nói thế cũng đành y thế mà làm.

Chợt từ phía trước truyền đến thanh âm rầm rầm cực kỳ hỗn loạn, Cao Ngạn lại cảm thấy yên tâm biết rằng Yến Phi và Đồ Phụng Tam hai người đã bỏ rơi truy binh, lại tiện tay hất đổ đồ đạc trong tiệm để làm trở ngại địch nhân.

Phía hậu viện tiếng hò hét vang lên, hai địch nhân từ dãy nhà sau xông đến đột nhiên ngã lăn quay ra. Thì ra Yến Phi đã đến nơi, phát ra hai chiêu cách không tấn công.

Đồ Phụng Tam theo sau Yến Phi đến bên Cao Ngạn, không đợi Cao Ngạn nói gì đã hạ giọng: “Không được đụng đến vật gì. Chúng ta đi thôi!”.

Ba người nhanh chóng chui xuống hầm, địa đạo dẫn thẳng tới khu bến cảng, đi chưa tới hai chục bước đã thấy một gã làm công nằm lăn trên mặt đất.

Yến Phi cười nói: “Đúng là nhân họa đắc phúc, phải ghi công cho Cao tiểu tử”.

Cao Ngạn tuy không biết mình có công gì nhưng cũng phấn khởi, bao nhiêu lo lắng đau khổ biến sạch.

Đồ Phụng Tam cũng cười đáp: “Cao tiểu tử là phúc tinh của chúng ta”.

Chớp mắt ba người đã tiến sâu vào gần trăm bước, trước mặt lại xuất hiện một bậc đá, gã làm công cuối cùng nằm phục trên bậc đá, hẳn là từ trên mặt đất ngã lăn xuống đấy.

Cửa hầm mở.

Thanh âm Lưu Dụ từ trên vọng xuống: “Mau lên đây, trên này là một gian nhà dân thông thường”.

o0o

Chiếc thuyền hai buồm của Lương Hồ bang đậu cách bờ hai chục trượng, trông không khác gì hàng trăm chiếc thuyền đang neo đậu trên mặt sông bên ngoài Thạch Đầu thành, nhưng Đồ Phụng Tam vốn rất quen thuộc với Lương Hồ bang có thể chỉ ra đó là Ẩn Long của Lương Hồ bang ngụ trang thành thuyền buôn thông thường. Đây là loại siêu cấp chiến thuyền tính năng cực tốt, sức chiến đấu rất cao, chuyên dùng để thực hiện các nhiệm vụ ở vùng địch hậu, cho dù bị thuyền địch vây công, nếu trên sông lớn, với đội ngũ thủy thủ giỏi, có người chỉ huy cơ như Hác Trường Hanh thì vẫn có cơ hội đột vây đào tẩu.

Điều này đối với việc hoạch định chiến lược của bọn Yến Phi hết sức quan trọng.

Đại Giang một dải âm u, thuyền bè neo đậu rải rác trên bến tuy rằng có tới hơn năm trăm chiếc nhưng đều tắt hết đèn lửa, trong lúc khẩn trương này không ai muốn phô trương thấp đèn thấp đuốc.

Yến Phi, Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam và Cao Ngạn bốn người ngồi trên chiếc thuyền nhẹ hẹp và dài, tiếp lấy bốn mái chèo, cho thuyền nấp giữa hai chiếc thuyền buôn cỡ lớn quan sát tình hình Ẩn Long.

Cao Ngạn tâm tình hết sức phức tạp, bởi vì tiểu Bạch Nhạn của hắn hẳn là đang ở trên thuyền.

Đồ Phụng Tam nói: “Hy vọng người của Tư mã Nguyên Hiến không ngu xuẩn đến mức thấy người là giết, không chịu bỏ qua cả mấy gã Lương Hồ bang đồ bị Lưu huynh điểm ngã, nếu như vậy bọn ta coi như mất trắng một đêm, sớm mai lại còn không được ngủ đi cứu pháp trường nữa”.

Hiện giờ ba gã bang đồ Lương Hồ bang đã biến thành mấu chốt của cả kế hoạch hành động, chỉ cần Tư mã Nguyên Hiến từ miệng chúng hiểu ra Mạn Diệu đang ở trên Ẩn Long, sẽ bằng mọi giá tấn công Ẩn Long để giết bằng được Mạn Diệu diệt khẩu.

Lưu Dụ nói: “Tư mã Nguyên Hiến phát hiện địa đạo, đương nhiên biết có ẩn tình, sao có thể sơ hở như vậy được. Bất quá hắn đã biết chiếc thuyền này là của Lương Hồ bang, lại có Hác Trường Hanh tọa trấn sẽ tuyệt không dám coi nhẹ, phải tính toán kỹ rồi mới hành động, vì vậy phải cần có chút thời gian”.

Đồ Phụng Tam nói: “Tới lúc đó do ta và Yến huynh, Lưu huynh động thủ bắt người, tiểu Ngạn tiếp ứng. Thành công rồi sẽ hành sự theo kế hoạch, không được phép sai sót”.

Cao Ngạn lo lắng nói: “Nếu Tư mã Nguyên Hiến đánh chìm chiếc thuyền này rồi dùng loạn tiễn giết hết những người rơi xuống nước, Thanh Nhã...Ai!”.

Đồ Phụng Tam nói: “Nếu Hác Trường Hanh dễ bị giết thì đã sớm táng mạng dưới tay Đồ Phụng Tam ta rồi. Con thuyền này chẳng những đặc biệt kiên cố, ván thuyền được gia cường bằng đồng, đầu và đuôi thuyền đều bọc sắt, khắp nơi đều phủ chất chống cháy, lá buồm dùng da trâu chế thành, không sợ va đập và lửa thiêu, người cần lo lắng cho Tư mã Nguyên Hiến chứ không phải là tiểu yêu tinh mỹ lệ đâu. Minh bạch chưa Cao thiếu gia?”.

Yến Phi nói: “Tư mã Nguyên Hiến khẳng định sẽ đích thân chỉ huy trận thủy chiến này, nếu Hác Trường Hanh toàn lực xông về phía thượng du bỏ chạy, Tư mã Nguyên Hiến sẽ truy theo đến cùng, hay là ta đổi đi, đợi đến khi Hác Trường Hanh đột phá phong tỏa thượng du mới hạ thủ bắt người?”.

Đồ Phụng Tam lắc đầu: “Nếu Hác Trường Hanh cố chết chạy lên thượng du thì lại trúng kế Tư mã Nguyên Hiến, chắc chắn sẽ ném dòn đủ. Ha! Nếu lần này để ta thay Tư mã Nguyên Hiến chỉ huy tác chiến thì chắc chắn lão Hác phải nuốt hận, tuyệt không thể thoát được”.

Lưu Dụ trầm nghĩ quan hệ Hoàn Huyền và Đồ Phụng Tam ác hóa thực sự là một tổn thất của Hoàn Huyền, bởi vì không một ai thấu hiểu Lương Hồ bang như y. Lương đại bang hội phương Nam đã thành cục diện Lương Hồ bang độc bá, Đại Giang bang chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, trừ phi kỳ tích xuất hiện mới khác được, ví dụ như mình trở thành thống soái Bắc Phủ binh chẳng hạn.

Không còn Đại Giang bang, không còn bị Hoàn Huyền áp chế, thế lực Lương Hồ bang phát triển từng ngày, với hùng tài đại lược của Nhiếp Thiên Hoàn, với Hác Trường Hanh đầy âm mưu quỷ kế, ngoại giao đầy thủ đoạn, bất cứ chính quyền hay thế lực nào

tan rã cũng không ảnh hưởng gì đến căn cơ của bọn chúng, ngược lại Nam phương càng loạn càng tốt, bọn chúng càng có thể thừa nước đục bắt cá.

Lưỡng Hồ bang mong muốn nhất là chiếm được Biên Hoang Tập vô thiên vô pháp, đả thông mạch khí và liên hệ giữa hai miền Nam Bắc.

Qua mỗi ngày, Lưỡng Hồ bang lại thêm khó đối phó hơn một chút.

Nếu như có một người có thể tiêu diệt Lưỡng Hồ bang, người đó hẳn phải là kẻ đã từng trường kỳ chiến đấu với bọn họ như Đồ Phụng Tam. Dù cho có một ngày Lưu Dụ ngồi được lên ngôi vị đại thống lĩnh Bắc Phủ binh, cũng khó giúp được Giang Văn Thanh đánh bại triệt để Lưỡng Hồ bang, nhưng nếu có Đồ Phụng Tam giúp đỡ Giang Văn Thanh, chuyện không thể sẽ biến thành có thể.

Cao Ngạn quan tâm hỏi: “Hác Trường Hanh có diệu kế gì để thoát thân?”.

Đồ Phụng Tam hừ lạnh: “Bắt giặc trước tiên cần bắt tướng, thuận dòng thắng ngược dòng. Hác Trường Hanh sẽ dùng chiến thuật du đấu, lợi dụng hình thế thuyền bè tập trung đông đúc trên bến cảng, khiến Tư mã Nguyên Hiến không dám bắn đá hay phóng tên lửa. Đến khi Tư mã Nguyên Hiến đã hoảng loạn rồi sẽ thừa cơ húc đổ soái thuyền của Tư mã Nguyên Hiến làm cho đội hình địch rối loạn, sau đấy mới thuận dòng ung dung chuồn thẳng”.

Yến Phi nói: “Như vậy bọn ta chẳng phải có cơ hội xuống nước bắt sống Tư mã Nguyên Hiến rồi theo đáy sông chuồn đi sao?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Đó là biện pháp duy nhất để Hác Trường Hanh thoát thân, ta rất hiểu thói quen hành sự của hắn, nhất định sẽ không sai”.

Cao Ngạn nói: “Sợ nhất là không kịp đề phòng bị Tư mã Nguyên Hiến đánh cho không kịp trở tay”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Vì vậy mới nói kẻ càng vô tình càng khó đối phó, như Ngạn thiếu gia của chúng ta đây là giống đa tình sẽ bị đa tình làm hại. Bất luận bạch đạo hay hắc đạo đều có những thủ đoạn phòng ngừa địch nhân tập kích, dù cho người từ đáy nước lặn qua, bọn họ cũng có vật để nghe ngóng tình hình dưới đáy nước gọi là Thính ngư khí, tuy chỉ là thứ ống đồng đầu nhỏ đuôi to, nhưng những tiếng động dưới đáy nước xung quanh khó lòng giấu được. Trong thời gian đặc biệt này Hác Trường Hanh tất sẽ hết sức cảnh giác không để địch nhân đánh lén thành công”.

Yến Phi hỏi: “Hác Trường Hanh đã có chiến thuyền Ẩn Long tính năng siêu việt sao không đột phá phong tỏa của địch mà về Kinh Châu cho sớm?”

Đồ Phụng Tam nói: “Hắn còn đang đợi tin Tư mã Diệu bằng hà để lập tức dùng bồ câu đưa tin về Kinh Châu, điều này cũng chứng minh tỷ muội Mạn Diệu không nói ngoa. Hoàn Huyền là người như vậy, luôn muốn nắm chắc mọi sự để khống chế chủ động”.

Lưu Dụ nói: “Hác Trường Hanh ngày mai phá vây sẽ lập tức giương buồm viễn khứ, nhưng Nhậm Thanh Thị tuyệt sẽ không cùng đi, trừ phi ả đã lấy lại được Tâm bội, lại thành công đưa ta vào đất chết”.

Đồ Phụng Tam lạnh lùng hỏi: “Người chuẩn bị đối phó thế nào với ả?”

Lưu Dụ dừng dừng đáp: “Ả bất nhân thì ta bất nghĩa, còn nói gì nữa”.

Đồ Phụng Tam đương nhiên gật đầu đồng ý.

Yến Phi bất giác nhớ ngày nọ trong hầm rượu Đệ Nhất lâu ở Biên Hoang Tập, Lưu Dụ và Thác Bạt Khuê động sát cơ với Nhậm Thanh Thị nhưng bị mình cản trở. Bất luận là Lưu Dụ, Đồ Phụng Tam hay Thác Bạt Khuê đối với địch nhân đều dùng thủ đoạn độc ác, không hề hành sự theo cảm tính, vì vậy bọn họ trong thời loạn này mới có tư cách tranh hùng với địch nhân hoàn thành đại sự.

Còn chàng và Cao Ngạn là loại người khác, nổi thẳng ra dù Nhậm Thanh Thị từng có ý đồ giết mình, nhưng chàng vẫn rất khó hạ độc thủ với ả. Cao Ngạn còn quá đáng hơn, lại đem lòng yêu cả địch nhân.

Chàng trực giác cảm thấy Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đang đi trên cùng một con đường, mà Biên Hoang Tập chính là điểm mấu chốt khiến hai người liên hệ với nhau, còn mình dễ thường không phải vì Biên Hoang Tập mà có cùng mục tiêu phấn đấu hay sao?

Đúng như Trác Cuồng Sinh đã nói, Biên Hoang Tập chỉ là mảnh đất bé tí, nhưng lại có thể ảnh hưởng đến hình thế phát triển cả thiên hạ.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Sau khi Hác Trường Hanh rời khỏi Kiến Khang liệu có trực tiếp đến Biên Hoang Tập không?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Bọn ta cần phải có chút thời gian, nếu Vương Quốc Bảo bị triệu từ Biên Hoang Tập về Kiến Khang, cũng không phải nói đi là đi được ngay, điều động binh lính cũng phải có dăm bữa nửa tháng, Hác Trường Hanh đúng lý cũng phải chờ đến khi Vương Quốc Bảo lui quân mới có thể thừa cơ tiến vào”.

Cao Ngạn nói: “Vì sao chúng ta không nhân lúc Vương Quốc Bảo triệt thoái tập kích giáo huấn hắn một phen?”.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Lưu huynh có cao kiến gì?”.

Yến Phi thăm nghĩ Đồ Phụng Tam lại đang khảo sát tài trí Lưu Dụ, chứng minh rằng trong lòng Đồ Phụng Tam vốn đã có định kiến để so sánh với nhận định của Lưu Dụ.

Lưu Dụ thần sắc lãnh tĩnh, liếc nhìn Đồ Phụng Tam, ung dung đáp: “Đó là việc tốn công vô ích, vì Vương Quốc Bảo dù gì cũng đề phòng chúng ta ra tay. Thứ nữa là Tư mã Đạo Tử càng yếu đi, Hoàn Huyền càng dễ hoành hành. Thượng sách của ta là để cho Tư mã Đạo Tử và Hoàn Huyền đánh nhau sút đầu mẻ trán, còn chúng ta sẽ thừa cơ giành lại Biên Hoang Tập. Đồ huynh nghĩ thế nào?”.

Đồ Phụng Tam gật đầu: “Suy nghĩ của ta cũng giống Lưu huynh, cái chết của Tư mã Diệu sẽ khuấy lên cơn biến loạn chưa từng thấy, đêm nay chúng ta trải qua đêm bình yên cuối cùng, bắt đầu từ ngày mai phương nam ổn định và phồn vinh do một tay Tạ An tạo nên sẽ tan thành mây khói”.

Lưu Dụ nói: “Hiện tại địch nhân hàng đầu của chúng ta là Lương Hồ bang, chỉ cần ngăn cản bọn chúng tới Biên Hoang Tập, đại kế lần thứ hai thu phục Biên Hoang Tập của chúng ta coi như thành công hơn một nửa rồi”.

Đồ Phụng Tam nói: “Xin Lưu soái chỉ thị”.

Lưu Dụ giật mình nhìn hẩn, hai người ánh mắt giao kích, tiếp đó mỗi người đều hiện xuất vẻ mặt tươi cười ngẫm hiểu nhau.

Yến Phi nói: “Xin Lưu soái phát lệnh”.

Thân phận Biên Hoang Tập chủ soái của Lưu Dụ là do các thành viên Chung lâu nghị hội nhất trí bầu ra, hiện tại chiến cuộc vẫn chưa kết thúc, gã vẫn là chủ soái hợp pháp.

Lưu Dụ nhìn Yến Phi và Cao Ngạn, hít sau một hơi thở nói: “Nếu ta đề nghị Đồ huynh ngầm trở lại Kinh Châu thì có phải là quá ư mạo hiểm, làm khó cho huynh không?”.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Sao gọi là làm khó? Sự thực chính ta cũng có ý ấy. Để khỏi bị Hoàn Huyền chế ngự, ta cần phản hồi Kinh Châu chiêu tập bộ hạ cũ, an bài những người thân lui về Biên Hoang Tập, đồng thời xây dựng một lưới tình báo giám sát Hoàn Huyền và Lương Hồ bang. Khi huynh đệ ở Kiến Khang an toàn về đến Biên Hoang Tập là ta sẽ động thân đi Kinh Châu. Lưu soái bản thân dự định gì?”.

Lưu Dụ đáp: “Ta sẽ đi gặp đại tiểu thư tìm hiểu tình hình, sau đó về Quảng Lăng an bài lương thảo vật tư để chi viện phản công Biên Hoang Tập, tiện thể sẽ đưa thuyền

đội còn lại của Đại Giang bang theo Dĩnh Thủy tới Biên Hoang Tập, sự nghiệp phản công Biên Hoang Tập của chúng ta coi như bắt đầu”.

Yến Phi nói: “Huynh đệ từ Kiến Khang lui về sẽ là đội vận lương đầu tiên, Chi Độn đại sư đã đáp ứng chuyển tặng chúng ta một nửa số lương thực trong kho của Phật môn Kiến Khang, đủ để nuôi năm ngàn người trong mấy tháng, vấn đề còn lại là vũ khí cung tên”.

Cao Ngạn hỏi: “Còn chuyện ta và Tiểu Thanh Nhã thế nào?”.

Ba người nghe vậy người nọ nhìn người kia, không biết phải đáp thế nào.

Yến Phi nhìn về phía Ấn Long, trầm giọng nói: “Tới rồi!”.

Ba người ngoảnh nhìn, chỉ thấy hàng trăm chiếc khoái đỉnh, mỗi chiếc hơn chục người lập thành một vòng vây lớn đang từ bốn phương tám hướng lướt sóng xông đến Ấn Long.

- o O o -